

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Ing. V.R.**, Mgr. Adriánem Čechem, advokátem, se sídlem Vinohradská 30, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2009 čj. MV-71313-6/KM-2009,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, policejního prezidia, ze dne 18.11. 2009 č.j. PPR-20683-15/ČJ-2009-99KI. Tímto rozhodnutím byla podle § 11 odst. 6 zákona 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, částečně odmítnuta žádost žalobce podaná dne 21.9. 2009.

Žalobce v žalobě uvádí, že dne 19.9. 2009 podal žádost o poskytnutí informací, která měla celkem 5 otázek. Povinný subjekt dopisem ze dne 25.9. 2009 žádost odložil, tím však byla podle názoru žalobce jeho žádost vyřízena pouze částečně, a to pouze pokud jde o otázky 1 až 4. Pokud jde o otázku číslu 5, zde se žalobce dotazoval, kolik vozidel sloužících k dopravě osob VIP Policie České republiky vlastní nebo užívá, jaká byla celková pořizovací cena těchto vozidel a jaké byly celkové náklady jejich provozu v roce 2008. Povinný subjekt odmítnutí poskytnout informace odůvodnil tím, že se jedná o utajované informace, neboť jsou součástí systému ochrany ústavních činitelů a osob, kterým je poskytována ochrana podle mezinárodních dohod, a současně též součástí souhrnu ochranných bezpečnostních opatření prováděných Policií České republiky k nerušenému výkonu funkce ústavního činitele České

republiky ve smyslu § 2 nařízení vlády č. 468/2008 Sb., o zajišťování bezpečnosti určených ústavních činitelů.

Žalobce uvádí, že právo na informace je Listinou základních práv a svobod zařazeno mezi práva politická. Právo na informace lze omezit toliko zákonem, a to za splnění dvou podmínek: předně se tak může dít jen za některým z účelů taxativně uvedených v článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a za druhé takové omezení musí být nezbytné, tzn. že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze. Zákon o svobodném přístupu k informacím je vystavěn na konstrukci, že se poskytují všechny informace, pokud zákon nestanoví jinak. Neposkytují se tak informace dle výjimek uvedených v § 7 až 11 zákona o svobodném přístupu k informacím a dále informace, o nichž to jasně stanoví jiný zákon.

Žalobce nesouhlasí s argumentací povinného subjektu a žalovaného spočívající v aplikaci § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím na daný případ. Podle tohoto ustanovení povinný subjekt neposkytne informace o činnosti orgánů činných v trestním a řízení, ... pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. K tomu žalobce uvádí, že jeho dotaz nebyl dotazem na činnost orgánů činných v trestním řízení. Poskytnutí informací o početních stavech, pořizovacích hodnotách a nákladech na provoz vozidel Policie České republiky by rovněž ani nemohlo naplnit podstatu ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to i kdyby byl dotaz teoreticky považován za dotaz na činnost orgánů činných v trestním řízení. Povinný subjekt tento svůj názor nikterak blížeji neodůvodnil a nespecifikoval a z rozhodnutí tudíž není zřejmé, jak konkrétně by poskytnutí žalobcem požadované informace mohlo vést k ohrožení práv třetích osob nebo schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky.

V této souvislosti žalobce poukazuje i na skutečnost, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu trpí rovněž formálními vadami, když na několika místech tohoto odůvodnění povinný subjekt uvádí pouze výčet právních norem či podzákoných právních předpisů, aniž by bylo jakkoliv zdůvodněno jejich užití na danou právní věc. Je-li odůvodnění neposkytnutí informací omezeno na pouhý odkaz na text zákona, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný své rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu odůvodnil nejen ustanovením § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale i ustanovením § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím.

K tomu žalobce uvádí, že ani z odůvodnění žalovaného není zcela zřejmé, jak konkrétně by poskytnutí žalobcem požadované informace mohlo vést k ohrožení práv třetích osob a nebo schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost a nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. I rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K důvodu pro odmítnutí informací dle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím žalobce uvádí, že i v tomto ohledu argumentaci žalovaného považuje za účelovou. Žalovaný podřadil žalobcem požadované informace pod skupinu utajovaných informací dle přílohy č. 8 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., a to pod informace o systému ochrany ústavních činitelů a osob, kterým je poskytována osobní ochrana podle mezinárodních dohod a souhrnné informace důležité pro zajištění speciálních přeprav osob a věcí. To dovozuje z toho, že ze zveřejnění pořizovací ceny předmětných vozidel by dle názoru žalovaného bylo možné dovodit, zda, v jaké míře a na jaké úrovni je takové vozidlo vybaveno speciální technikou. Ze

stejného důvodu pak není možné zveřejnit ani počty vozidel užívaných k zajištění bezpečnosti chráněných osob, neboť i z jejich počtu lze dovodit možnosti a rozsah opatření, k nimž mohou příslušné orgány, v případě potřeby, přistoupit.

Žalobce se nicméně domnívá, že zveřejnění pořizovací ceny vozidel, kterými jsou přepravovány chráněné osoby, by v žádném případě nemohlo ohrozit jejich bezpečnost. Žalobce považuje za účelové, aby žalovaný odmítl zveřejnit požadovanou informaci s odkazem na zajištění bezpečnosti přepravovaných osob. Je nelogické se domnívat, že v případě, že by žalobci byla požadovaná informace o hodnotě předmětných vozidel poskytnuta, žalobce by z toho mohl usuzovat, jakou speciální technikou je vozidlo vybaveno a tento samotný fakt by mohl vést k ohrožení bezpečnosti přepravovaných chráněných osob. Je přece absurdní připustit, že v případě, že by žalobci byla poskytnuta požadovaná informace o „nízké pořizovací ceně“ vozidel, snížila by se tím bezpečnost chráněných osob. Žalobce se naopak domnívá, že míra bezpečnosti přepravovaných chráněných osob je dána již samotným pořízením vozidla a poskytnutí informace o ceně takového vozidla tak v žádném případě nemůže snížit nebo zvýšit bezpečnost přepravovaných osob.

Žalobce se domnívá, že i kdyby žalovaný odmítl poskytnout informace o pořizovací ceně každého jednotlivého vozidla, nic nebránilo v tom, aby poskytl souhrn informací o celkových pořizovacích cenách předmětných vozidel, celkovém počtu takových vozidel a jejich celkových nákladech, tak jak žalobce ostatně požadoval. Z takové obecné informace by totiž v žádném případě nebylo možné dovodit konkrétní cenu konkrétního vozidla určeného pro přepravu konkrétní osoby, a tudíž poskytnutím takové informace by rozhodně nemohlo dojít k potenciálnímu ohrožení bezpečnosti přepravované osoby.

Poskytnutí informace týkající se nákladů provozu předmětných vozidel za rok 2008 se žalovaný nevyjádřil vůbec a v této části tedy postrádá rozhodnutí žalovaného jakékoliv odůvodnění.

Žalobce je přesvědčen, že informace o početních stavech pořizovacích hodnotách a nákladech na provoz předmětných vozidel mu měly být poskytnuty už vzhledem ke všeobecně uznávané „zásadě veřejnosti“, podle které by státní orgány měly vykonávat veřejnou správu zcela transparentně tak, aby veřejnost měla možnost kontroly její činnosti. Zásada veřejnosti v oblasti veřejných práv v podstatě znamená možnost kohokoliv získat informace o tom, jak fungují státní orgány. Proto se žalobce domnívá, že má právo na poskytnutí informace o tom, kolika výše specifikovanými vozidly Policie České republiky disponuje a jaké jsou jejich náklady na provoz včetně nákladů pořizovacích. Právě z takové informace si totiž žalobce jako daňový poplatník může udělat úsudek o tom, zda se jedná o efektivně vynaložené prostředky či zda naopak došlo k pochybení státních orgánů a předmětná vozidla byla zakoupena nevýhodně za zcela neadekvátní cenu.

Žalobce pro úplnost poukazuje na to, že dle Listiny základních práv a svobod lze právo na informace omezit pouze zákonem, ačkoli žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí o neposkytnutí požadovaných informací argumentuje zejména podřazením požadovaných informací pod údajně utajované informace dle přílohy č. 8 nařízení vlády a nikoliv zákonem. Dle názoru žalobce nelze přistoupit na systém, že okruh utajovaných informací stanoví vláda (moc výkonná) nikoliv zákon (tedy moc zákonodárná). Tím by došlo k prolomení jednoho ze základních demokratických principů, principu dělby moci. Jinak by totiž vláda sama sobě udělovala výjimky z obecné informační povinnosti, což je samozřejmě v demokratickém právním státě zcela nepřipustné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 5.8. 2010, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. Žalovaný nejprve zdůraznil, že žalobcem požadované informace jsou utajovanými informacemi podle nařízení vlády č. 522/2005 Sb., neboť spadají pod bod 9 písm. a) a bod 10 přílohy č. 8 citovaného nařízení. Aplikace výluky dle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím je v tomto případě zcela relevantní.

Toto nařízení vlády bylo vydáno na základě výslovného zákonného zmocnění, obsaženého v ustanovení § 139 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. To, že rozhodnutí žalovaného neodkazuje v této pasáži na konkrétní zákon, ale pouze právě na toto nařízení vlády, není formálním nedostatkem tohoto rozhodnutí.

Žalovaný je přesvědčen, že žalobcem požadované informace jsou součástí systému ochrany ústavních činitelů a osob, kterým je při jejich pobytu na území České republiky poskytována ochrana podle mezinárodních dohod. Zároveň jsou součástí souhrnu ochranných a bezpečnostních opatření prováděných Policií České republiky k nerušenému výkonu funkce ústavního činitele České republiky. Jedná se o informace o činnosti Policie České republiky při plnění jejích úkolů na základě zákona o Policii České republiky, konkrétně při zajišťování bezpečnosti určených osob ve smyslu ustanovení § 49 tohoto zákona a dále při plnění úkolů dle trestního řádu.

Zveřejněním žalobcem vyžádaných informací by došlo k ohrožení nejen chráněných osob, ale i všech osob, které se na zajištění jejich bezpečnosti podílejí. Z obsahu vyžádaných informací by bylo možné mimo jiné dovodit případné vybavení předmětných vozidel speciální technikou, rozsah bezpečnostních opatření, jež jsou v rámci bezpečnostní ochrany prováděny, případně taktiku policie při realizaci těchto opatření. Proto je nutné okruh informací, které nemohou být zveřejněny, vymezit extenzivně. Informace o početních stavech, pořizovacích cenách a nákladech na provoz u vozidel policie je tak možné zveřejnit pouze v takovém rozsahu, který ve vyvážené míře zajišťuje informování veřejnosti o činnosti policie, avšak zároveň nebrání řádnému plnění úkolů policie jejími příslušníky a zaměstnanci.

V případě zveřejnění žalobcem požadovaných informací by tak mohlo dojít k ohrožení práv třetích osob nebo schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat či odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Je tak naplněn obsah výjimky podle ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Je nutné uvést, že orgány činnými v trestním řízení jsou dle ustanovení § 12 odst. 1 trestního řádu soud, státní zástupce a policejní orgán. Policejními orgány se dle odst. 2 citovaného ustanovení rozumí útvary Policie České republiky s tím, že trestní řád ani žádný jiný obecně závazný právní předpis nestanoví, které konkrétní tvary to jsou. Uvedenou definici tak splňují veškeré policejní útvary, včetně těch, jichž se žalobcem požadované informace přímo dotýkají (útvary ochranné služby Policie České republiky).

Pokud žalobce namítá formální vady napadeného rozhodnutí, žalovaný uvádí, že podle jeho názoru je žalobou napadené rozhodnutí po formální stránce zcela v souladu se správním řádem, když obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný se vůbec nevyjádřil k té části informace, která se týkala nákladů na provoz dotčených vozidel, žalovaný uvádí, že jeho rozhodnutí se vztahovalo i na tuto část žalobcem podané žádosti o informace.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 19.9. 2009 podal žalobce žádost o poskytnutí informací, v níž uvedl, že dne 2.9. 2009 na dálnici D8 byl agresivně předjet vozidlem registrační značky uvedené v žádosti, které bylo vybaveno zvláštním výstražným světlem modré barvy. Pod body 1 až 4 žádosti žádal o poskytnutí informací vztahujících se k jízdě tohoto vozidla a k vozidlu jako takovému a pod bodem 5 této žádosti žádal o sdělení, kolik podobných vozidel sloužících k dopravě osob (VIP) Policie České republiky vlastní nebo užívá. Dále žádal o sdělení, jaká byla celková pořizovací cena těchto vozidel a jaké byly celkové náklady jejich provozu v roce 2008.

Na tuto žádost odpovědělo policejní prezidium sdělením ze dne 25.9. 2009 č.j. PPR-20683-1/ČJ-2009-99KI, v němž uvedlo, že Policie České republiky není provozovatelem předmětného vozidla a proto žádost žalobce odkládá podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce následně dne 25.9. 2009 podal stížnost na postup při vyřizování žádosti o poskytnutí informací, když uvedl, že odpovědi na otázku č. 1 až 4 lze považovat za uspokojivé, avšak na otázku č. 5 nebylo odpovězeno vůbec.

Na základě této žádosti vydalo Ministerstvo vnitra dne 21.10. 2009 rozhodnutí č.j. MV-71313-2/KM-2009, jímž podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím přikázalo povinnému subjektu žádost vyřídit. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se s námitkami uvedenými ve stížnosti žalobce zcela ztotožnil.

Následně policejní prezidium dne 23.10. 2009 sdělením č.j. PPR-20683-8/ČJ- 2009-99KI požádalo žalobce o upřesnění jeho žádosti o informaci. Žalobce byl vyzván, aby upřesnil, co rozumí výrazem „podobných vozidel“ a co rozumí pojmem „VIP“. Na tuto výzvu reagoval žalobce sdělením ze dne 29.10. 2009. Uvedl, že k výrazem „podobná vozidla“ má na mysli luxusní limuzíny prémiových továrních značek Audi, BMW, mercedes, Volvo včetně vozů Škoda superb a podobně. Typickým takovým vozidlem a je BMW sedmičkové řady. K pojmu „VIP“ uvedl, že jím rozumí „důležitou nebo vlivnou osobu, jejíž činnost a názory silně ovlivňují průběh událostí, nebo osobu, která si to o sobě alespoň myslí, prostě papaláš, velké zvíře, politik“.

Rozhodnutím policejního prezidia ze dne 18.11. 2009 č.j. PPR-20683-15/ČJ-2009-99KI byla žádost žalobce odmítnuta.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že bylo zjištěno, že informace o početních stavech, pořizovacích hodnotách a nákladech na provoz vozidel Policie České republiky specifikovaných v žádosti jsou součástí systému ochrany ústavních činitelů a osob, kterými je při jejich pobytu na území České republiky poskytována ochrana podle mezinárodních dohod a současně též součástí souhrnu ochranných a bezpečnostních opatření prováděných Policií České republiky k nerušenému výkonu funkce ústavního činitele České republiky ve smyslu § 2 nařízení vlády č. 468/2008 Sb. Jedná se tedy o informace o činnosti Policie České republiky při plnění jejích úkolů podle zákona č. 273/2008 Sb. - zejména při zajišťování bezpečnosti určených osob ve smyslu § 49 citovaného zákona a dále při plnění úkolů podle trestního řádu. Jedná se tak o informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, jejichž poskytnutím by se ohrozila práva třetích osob, schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy a zajišťovat bezpečnost České republiky ve smyslu § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Rozsah zajištění bezpečnosti ústavních činitelů České republiky a ostatních chráněných osob k zajištění nerušeného výkonu jejich funkce, závisí

nejen na bezpečnostní situaci, ale musí vycházet také z možné míry ohrožení. Informace, které nemohou být zveřejněny bez narušení účinnosti souhrnu ochranných a bezpečnostních opatření prováděných Policií České republiky, je proto nutno vymezit extenzivně.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že jeho dotaz nebyl dotazem na činnost orgánů činných v trestním řízení neboť doprava VIP v luxusních limuzínách jistě není činností orgánů činných v trestním řízení. I kdyby žalobce připustil, že doprava VIP v luxusních limuzínách touto činností je, pak sdělení, kolik těchto limuzín je a kolik to stojí, naprosto neohrožuje práva třetích osob nebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost a nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky.

O odvolání rozhodlo Ministerstvo vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23.12. 2009 č.j. MV-71313-6/KM-2009, a to tak že podle v ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo.

Žalovaný uvedl, že žalobci je třeba přisvědčit v tom, že jeho žádost není dotazem na činnost orgánů činných v trestním řízení. Provoz vozidel sám o sobě není činností v trestním řízení. Zároveň však je nutno konstatovat, že podle § 12 odst. 1 trestního řádu se orgánem činným v trestním řízení rozumí též policejní orgán a tím jak útvar pro ochranu prezidenta České republiky ochranné služby Policie České republiky, tak útvar pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby nesporně jsou. K tomu, že dotaz je směřována k těmto útvarům, bylo možné dospět až po určité transformaci obsahu definic, které odvolatel vytvořil pro jím použité pojmy „luxusní limuzína” a „VIP”. Vozidla, jež má žalobce na mysli, disponují v rámci policie pouze výše zmíněné útvary. Z tohoto důvodu povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí poukazuje kromě ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím na další podstatné okolnosti, pro něž nelze informaci požadovanou žalobcem poskytnout.

Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že požadované informace jsou utajovány v souladu s nařízením vlády č. 522/2005 Sb., přílohy č. 8 bodů 9 písm. a) a bodu 10. Shora uvedená činnost je prováděna k zajištění bezpečnosti právním předpisem určených osob a osob chráněných při jejich pobytu na území České republiky podle mezinárodních dohod. Žalovaný dále dodal, že k dopravě a ochraně chráněných osob jsou sice zpravidla užívána vozidla známých značek, avšak i zveřejnění jejich pořizovací ceny není možné, neboť z takového údaje by bylo možno dovodit, zda, v jaké míře a na jaké úrovni je takové vozidlo vybaveno speciální technikou. Ze stejného důvodu není možné zveřejnit ani počty vozidel užívaných k zajištění bezpečnosti chráněných osob, neboť z jejich počtu lze dovodit možnosti a rozsah opatření, k nimž mohou příslušné útvary v případě potřeby přestoupit. Právě tyto okolnosti vedly k tomu, že souhrn informací o ochraně ústavních činitelů a osob, jímž je ochrana poskytována na základě mezinárodních dohod, byl zařazen do systému ochrany utajovaných informací, jak v odůvodnění svého rozhodnutí také uvádí povinný subjekt. Požadovanou informaci je tak nutno odmítnout i v souladu s ustanovením § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Na základě výše uvedeného žalovaný podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel

přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas. Věc posoudil takto:

Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda lze v daném případě aplikovat výjimku z ust. § 11 odst. 6 svobodném přístupu k informacím. Shledal, že v tomto ohledu je žalobou napadené rozhodnutí vnitřně rozporné.

Podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena

Žalovaný sám v rozhodnutí uvádí, že předmětem řízení nebyl dotaz na činnost orgánů činných v trestním řízení. Výjimka z informační povinnosti zakotvená v ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím se však vztahuje výlučně na činnost orgánů činných v trestním řízení. Opírá-li tedy žalovaný své rozhodnutí o ust. § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž zároveň uvádí, že dotaz se činnosti orgánů činných v trestním řízení netýká, je nutno hodnotit jeho rozhodnutí v tomto ohledu jako vnitřně rozporné.

Soud k tomu uvádí, že dle jeho názoru důvod dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím v tomto případě dán není. Pojem „činnost orgánu činného v trestním řízení“ nelze vykládat tak, jak to činí žalovaný s odkazem na ust. § 12 odst. 2 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení se sice rozumí orgánem činným v trestním řízení „soud, státní zástupce a policejní orgán“, dle názoru zdejšího soudu však ust. § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím může dopadat jedině na takové případy, kdy se jedná o činnost uvedených orgánů, která má nějaký vztah k činnostem upraveným v trestním řádu, resp. k trestnímu řízení, tj. nemůže se např. týkat informací o rozhodovací činnosti soudů v občanském soudním řízení (byť trestní řád vymezuje jako orgán činný v trestním řízení „celý“ soud) a nemůže se dle názoru zdejšího soudu jednat právě ani o činnost spočívající v přepravě chráněných osob, neboť ta nemá s činnostmi upravenými trestním řádem a s trestním řízením jako takovým žádnou souvislost. Podle názoru soudu proto nelze Útvar ochrany prezidenta republiky a Útvar pro ochranu ústavních činitelů kvalifikovat jako orgány činné v trestním řízení, už jen proto, že se nejedná o orgány, které by v rámci jakéhokoli trestního řízení skutečně něco „činily“. Důvod pro odepření informací dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím tak v projednávaném případě není naplněn.

Následně se soud zaměřil na otázku, zda je dán důvod pro aplikaci ust. § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že právním podkladem pro zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu bylo i ust. § 7 zákon a o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto ustanovení platí, že je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.

Žalovaný uvedl, že vozidly, jichž se dotaz žalobce týkal, disponují v rámci Policie

České republiky pouze Útvar pro ochranu prezidenta České republiky a Útvar pro ochranu ústavních činitelů. Dovodil proto, že žalobcem požadované informace spadají pod bod 9 písm. a) a bod 10 přílohy č. 8 nařízení vlády č. 522/2005 Sb. (systém ochrany ústavních činitelů a osob, kterým je poskytována osobní ochrana podle mezinárodních dohod, a souhrnné informace důležité k zajištění speciálních přeprav osob a věcí).

S tímto posouzením se soud plně ztotožňuje. Žalobce se ve vztahu k těmto vozidlům domáhal toho, aby mu byly sděleny následující souhrnné údaje: počet, pořizovací cena a náklady na provoz.

Účinnosti opatření podniknutých za účelem ochrany určených osob bude zcela zjevně na újmu, bude-li veřejně znám rozsah takových opatření. Pro osoby, které by případně plánovaly útok na život nebo zdraví chráněných osob bude nepochybně velmi přínosná informace o tom, jaká opatření a v jakém rozsahu byla ze strany státu podniknuta, aby takovému útoku bylo zabráněno. Nepochybně bude snazší naplánovat atentát na chráněnou osobu při znalosti opatření, která byla ze strany státu přijata k jeho zabránění, neboť v takovém případě bude možno daleko snáze taková opatření překonat.

Pokud jde o počet vozidel, žalovaný uvedl, že tuto informaci nelze žalobci poskytnout, neboť z tohoto počtu „lze dovodit možnosti a rozsah opatření, k nimž mohou příslušné útvary přistoupit“. Takové odůvodnění považuje soud za zcela dostačující, logické a zákonu odpovídající, korespondující s úvahami soudu uvedenými shora.

Pokud jde o celkovou pořizovací cenu vozidel, i v tomto případě soud souhlasí s žalovaným v tom, že i tato informace může sama o sobě naznačovat možný rozsah opatření, které může policie při ochraně ústavních činitelů a dalších osob podniknout, byť v tomto ohledu lze souhlasit s žalobcem, že zde již není vazba tak úzká jako v případě počtu těchto vozidel. Na druhé straně je třeba souhlasit s žalovaným v tom, že je třeba okruh informací, jejichž poskytnutí lze z tohoto důvodu odepřít, vykládat spíše extenzivně, neboť v opačném případě by snadno mohlo dojít k tomu, že sérií dotazů zdánlivě jen málo souvisejících s ochranou předmětných osob by bylo možno dosáhnout poskytnutí informací, které by ve vzájemné kombinaci již měly velmi konkrétní ráz.

Pokud jde o náklady na provoz těchto vozidel v konkrétním roce (2008), platí zde obdobně to, co bylo uvedeno již výše. I v případě informace o nákladech na provoz vozidel, lze konstatovat, že se znalostí tohoto údaje, lze (být jen přibližně) odhadnout např. počet vozidel, které mají předmětné policejní složky k dispozici. Soud se neztotožňuje s žalobcem ani v tom, že by z rozhodnutí žalovaného nebyly zřejmé úvahy, jimiž se řídil při podřazení informace o nákladech na provoz vozidel pod charakter utajovaných informací, neboť z rozhodnutí je zcela zřejmé, že úvahy žalovaného o tom, z jakého důvodu musí zůstat utajeny informace o rozsahu a charakteru možných opatření, která je možno přijmout na ochranu ústavních činitelů a dalších osob, jsou v rozhodnutí vyjádřeny zcela zřetelně. Tyto důvody se pak vztahují jak na informace o celkovém počtu těchto vozidel, tak i na informace o jejich pořizovací ceně a o nákladech na jejich provoz. Soud proto v tomto ohledu neshledal, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítá, že právo na informace je založeno Listinou základních práv a svobod a jako takové je lze omezit pouze zákonem. Jsou-li mu tedy v daném případě odeprény informace s poukazem na nařízení vlády č. 522/2005 Sb., jedná se o rozpor s právními předpisy. S tímto názorem se soud neztotožňuje.

Podle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů se utajovanou informací rozumí informace v jakémkoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).

Podle § 139 odst. 1 tohoto zákona seznam utajovaných informací vydá vláda svým nařízením.

Je tedy zřejmé, že pojem utajované informace je vymezen tak, že se musí jednat o informaci, která musí splňovat dvě podmínky:

- její vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné
- je uvedena v seznamu utajovaných informací

Vymezení okruhu informací, které spadají do režimu informací utajovaných (a u nichž je tak podle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím omezeno právo dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod) jsou tedy stanoveny zákonem. Na seznam utajovaných informací vydaný nařízením vlády lze totiž zařadit pouze informace, které splňují první z podmínek dle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. Toto nařízení vlády tedy seznam utajovaných informací nemůže rozšiřovat, ale může je de facto pouze omezovat (tím, že určitý typ informací splňujících první podmínku na seznam nezařadí).

Jak bylo shora odůvodněno, vyjádřením žalobcem požadovaných informací by v daném případě mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti chráněných osob. Podle § 3 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb. prostá újma zájmu České republiky vznikne mj. vyjádřením utajované informace neoprávněné osobě nebo zneužitím utajované informace, které může mít za následek ohrožení bezpečnosti jednotlivce. Položky v bodu 9 písm. a) a bodu 10 přílohy č. 8 nařízení vlády č. 522/2005 Sb. tak splňují zákonné podmínky pro to, aby se mohlo jednat o utajované informace a jejich zařazení na seznam utajovaných informací tak není v rozporu se zákonem. Odepření těchto informací žalobci tak má oporu nejen v nařízení vlády, ale i v zákoně a napadené rozhodnutí tak není v rozporu s ust. čl. 16 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Soud tak dospěl k závěru, že ze dvou překážek, pro něž nebyly žalobci požadované informace poskytnuty, soud shledal naplnění jen jedné překážky. Je přitom zřejmé, že aby mohly být žalobci požadované informace poskytnuty, musel by soud shledat, že žádný z důvodů pro odepření informace není dán. Za těchto okolností soud nepřistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť shledal, že správní orgány ve výsledku dospěly ke správnému závěru, že žalobci nelze požadované informace poskytnout.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 10. března 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu